

Temporal de neu amb dos desapareguts

Neu en cotes baixes, fred i boira, que van dificultar la recerca dels muntanyencs

Llevaneu al port de la Bonaigua ■ ACN

Puigdemont, Junqueras i Torra avalen una marxa a Europa

En cas de condemna als líders encausats

119162-111560W

FESMÉS
el bricolatge de casa

FES BRICO CAT!

reformes · jardí · moble kit

fes-te Client FESMÉS fesmes.cat

Demana la targeta client Fesmes i acumula un 3% dte en cada compra

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS • 29 d'octubre del 2018. Any XLIII. Núm. 14804 - AVUI / Any XL. Núm. 13674 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-10

Alçats contra la repressió

TOSSUTS • Centenars de persones es manifesten cada dia des de fa prop d'un any a moltes poblacions reclamant la llibertat dels presos polítics i exiliats

AMPLI • Barcelona, Terrassa, Tarragona, Reus, Vilafranca, Sant Fruitós de Bages, Manresa i Bescanó són alguns dels llocs on hi ha concentracions diàries

L'ESPORTIU

Luis Suárez celebra el seu 'hat trick' en el clàssic d'ahir al Camp Nou, on també van marcar Coutinho i Arturo Vidal ■ EFE

El Barça fereix el Madrid

5-1: golejada, sense Messi, que deixa els blancs en crisi i a 7 punts

Europa-Món

P22-23

L'ultra Bolsonaro, nou president del Brasil

El candidat de l'extrema dreta supera de forma clara el progressista Fernando Haddad a les presidencials

Punt de Vista

Keep Calm

Forcadell i la llibertat d'expressió
Jordi Creus

Tribuna

Antonio, el sastre milanès
Miriam Díez

montserrat
CENTRE D'ESTUDIS I INVESTIGACIÓ

C/ Illes Canàries, 104
08397 Pineda de Mar (Barcelona)
T. 93 762 19 76
www.centrediamontserrat.cat

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

Forcadell i la llibertat d'expressió

Algú podia haver arribat a imaginar que a l'Europa del segle XXI la presidenta d'un parlament democràtic estaria a la presó per haver permès el debat? Per haver defensat –tal com és la seva feina– els drets dels diputats de debatre i votar una llei presentada per dos grups parlamentaris? Doncs sí, això passa en una democràcia tan imperfecta com l'espanyola, en què els polítics –i massa vegades els periodistes– s'anticipen a les decisions judicials i els jutges juguen a fer de polítics i, a vegades, fins i tot d'escriptors. Perquè no em negaran que algunes de les interlocutòries de Llavrença no estan ben a prop del gènere de la ciència-ficció quan, per exemple, qualifica de violenta la resposta cívica i pacífica de la ciutadania el 20 de setembre. O l'1 d'octubre.

La presidenta Carme Forcadell fa set mesos que és a la presó, i això hauria de

Forcadell és a la presó per haver permès el debat i això hauria de fer caure la cara de vergonya a molta gent

fer caure la cara de vergonya a molta gent. Primer als que callen davant aquesta injustícia flagrant. I després a tots aquells petits dictadors que van aplaudir el seu empresonament. Per exemple als diputats de Ciutadans que tant la van insultar –també utilitzant els tòpics masclistes més *macarres*– durant aquelles llargues jornades dels dies 6 i 7 de setembre del 2017.

Carme Forcadell és a la presó per haver permès el debat. I és a la presó amb l'aplaudiment o el silenci còmplice dels 57 diputats del bloc del 155. Pel contrari, en un altre parlament d'una altra nació sense estat d'Europa ha passat recentment una cosa ben diferent. M'estic referint al Parlament de Flandes i al seu president, Jan Peumans. En vista dels atacs procedents de l'Estat espanyol i molt especialment del ministre Borrell, a causa del suport explícit del president Peumans a la presidenta Forcadell, el ple va decidir donar-li el seu suport unànim. No pas perquè tots els diputats pensessin igual que Peumans, sinó pel principi de la llibertat d'expressió. La punyetera llibertat d'expressió, que podria dir Car-

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Flamerades de guerra

Encara sou a temps de visitar l'exposició que el Museu d'Història de Catalunya dedica, fins al 18 de novembre, als efectes de la Gran Guerra en l'ambient polític, cultural i econòmic català. *Flames a la frontera*, se'n diu, adoptant la metàfora incendiària amb què Sagarra va representar a les seves *Memòries* la imminència del daltabaix. És una exposició important, no només perquè, a falta dels refinaments atroços que hi afegiria la II Guerra Mundial, aquella primera conflagració europea va encarnar tota la maldat i tot l'heroisme de què havia estat capaç l'espècie humana fins aquell moment, sinó també perquè la generació de la beneïda República és del tot filla d'aquell esperit commocionat i ardit, en contacte amb el qual fins i tot als empolainat noucentistes se'ls va esgarriar la clenxa. Recorrent els àmbits del muntatge, es pot tenir la temptació de veure-hi més aviat unes flames petites i nervioses, en aquella Catalunya del 14; uns espetarrecs de tertúlia de cafè i redacció de diari. Una guerra de paraules. En certa manera, dins la neutralitat decreta-

“Els voluntaris catalans queien com mosques, amb la condecoració al pit

da pel govern espanyol, el compromís amb la causa aliada no podia revestir sinó la forma d'una exaltació de jaqué i corbatí, o d'un lucratiu fenomen de fira, com el que donaria lloc a la creació de l'insòlit Museu de la Guerra al Tibidabo, a tocar de les parades de pim, pam, pum i anunciat amb caràcters abracadabrants a la secció d'espectacles, com el vodevil i els toros. Tot i això, alguns se la van prendre prou seriosament per anar fins i tot de visita al front, com Gaziell, Romà Jori, Claudi Ametlla, Pere Ynglada, Màrius Aguilar, Casas, Rusiñol i el galerista Santiago Segura, mort de grip tot just

després de veure les ruïnes de Verdun i Reims. Quan encara no existien els gabinets de premsa, aquells viatges organitzats de delegats estrangers al “teatre de la guerra”, com en deien en to saberut, van proveir la nostra intel·lectualitat d'un imaginari estàndard, en plena fixació de l'estètica cinematogràfica, per discernir entre el bé i el mal, entre civilització i barbàrie, entre nosaltres i els altres. Els nostres expedicionaris s'hi van aplicar amb fervor de conversos, engreixant el mite dels voluntaris catalans alistats a la Legió Estrangera, que devien caure com mosques, tots amb la corresponent condecoració al pit, a jutjar per la dràstica reducció dels quinze mil valents que ha propagat la llegenda als no més de tres-cents que han pogut ser documentats. El tema és delicat, perquè a ningú li agrada que li velin la foto, i els comissaris de l'exposició, Francesc Montero i Maximiliano Fuentes, han tingut una cura especialíssima a no ofendre sensibilitats que avui encara són molt vives. Aneu-la a veure, si no ho heu fet: veureu com es fabrica una guerra de paper.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/j9yioa>

A la tres

Dignitat

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat / @Joan_Rueda

“Quan plou, com ho feu?” “Doncs paraigües i impermeables...” “I a l'estiu, pareu?” “No, a l'estiu hem fet tornos; la gent gran, que no marxa o ho fa menys dies, ens ha cobert molts dies.” “Un any, es fa llarg?” “Llarg? A ells sí que se'ls fa llarg, a nosaltres rai.” Són només tres respostes de totes les que he recollit en el darrer mes en les meves visites i trucades arreu del país a desenes de persones que cada dia, cada dia, es concentren per reclamar la llibertat dels presos polítics, el retorn dels exiliats i el final de la repressió de l'Estat espanyol com a venjança a la participació en el referèndum de l'1-0. El resultat d'aquesta ruta és el reportatge que podeu llegir al diari d'avui i que mostra la dignitat de moltíssima gent, de la gent que ja la va demostrar l'1-0 i cada cop que fa falta.

L'exercici que faré ara és arriscat i pot ser erroni, ja que intentaré inter-

“El moviment per l'alliberament dels presos creix, es coordina i no fa l'efecte que posi el fre

pretar el seu sentir, no explicar el que fan i el que diuen, cosa que conforma el reportatge. Aquestes desenes de persones han intentat deixar el partidisme fora dels seus moviments: han creat estructures absolutament apartidistes en què hi ha gent d'ERC, del PDeCAT, de la CUP, dels CDR, de l'ANC, d'Òmnium... i en què s'intenta no discutir, sobretot determinats dies, de política... partidista, perquè el que fan és política en majúscules.

No entenen què ha passat al llarg d'aquest any. Consideren que els partits els han fallat, tot i entendre que la situació no és fàcil. Ah, i això sí, tots són prou optimistes, perquè creuen que la força de la gent aconseguirà molt més que els polítics, i perquè creuen que estem molt més a prop de la República del que ningú s'hagués imaginat fa uns anys. Les concentracions de suport als presos, ja siguin aquestes diàries o les setmanals –a centenars arreu del país– no paren de créixer i ara ja es coordinen: els avis de Reus han impulsat una coordinadora, anomenada Taca d'Oli, que ja uneix els grups d'aquesta mena de més d'una vintena de ciutats, dividides en Joan Bonanit i l'Òscar Cid van unir els seus crits de llibertat i la seva música des de les presons de Lledoners i Mas d'Enric... i això no para de créixer. I no parará fins a aconseguir l'objectiu; es veu als seus ulls.

De reüll

Anna Puig

Un any després

Ja ha passat un any d'aquella fallida proclamació d'independència i s'ha fet totes les anàlisis possibles del que va passar i del que no va passar, dels errors i dels encerts, de les declaracions i de les actituds. S'ha analitzat absolutament tot el que es podia analitzar, malgrat que encara hi ha moltes coses que no s'han explicat d'aquells frenètics 26 i 27 de setembre del 2017 (i dels dies posteriors). Ja ha passat un any i si haguéssim de definir on som ara mateix, com a país vull dir, seria complicat sintetitzar-ho. Fins i tot, definir-ho.

Són moments de lideratges confusos, però ens mantenim a lloc

Si agafem la versió positiva, com a col·lectiu som més que mai i, el més important, més convençuts que mai. El que va passar l'1-0 i a posteriori va consolidar les bases de l'independentisme ciutadà. La gent va fer un clic que no té marxa enrere. L'Estat espanyol sembla que ho té molt complicat per recuperar

el suport social a Catalunya. A hores d'ara el té perdut. Aquesta seria la versió positiva del darrer any.

En la versió negativa, indiscutiblement el pitjor és l'empresonament i l'exili de persones de pau, triades com a cap de turc i exposades a una venjança sense precedents. Com a conseqüència, vivim uns moments de lideratges confusos i d'estratègies diverses, des del punt de vista polític, que generen confusió sobre el rumb a prendre. Però ens mantenim a lloc, que és l'important. Pot semblar poc, però no ha estat gens fàcil.

Les cares de la notícia

ENTRENADOR DEL FC BARCELONA

Ernesto Valverde

Pas endavant col·lectiu

Sense Messi, tothom en el Barça estava sota la lupa, i el joc i els resultats (victòries contra el Sevilla, l'Inter i el Madrid) certifiquen el pas endavant dels jugadors, que ahir van golejar el Madrid, i del seu entrenador, que estava sent força criticat i ha demostrat tenir iniciativa i solucions per fer créixer l'equip.

DIRECTOR DE L'AGÈNCIA CATALANA DE RESIDUS

Josep Maria Tost

Guerra al plàstic

Catalunya va ser pionera fa més d'un any a prohibir la gratuïtat de les bosses de plàstic per reduir-ne l'ús i l'impacte mediambiental. El 2020 hi haurà més restriccions i la UE hi ha afegit la prohibició per al 2021 de plàstics d'un sol ús. La guerra contra el plàstic i la contaminació que genera és un fet.

DIRECTORA DEL SALÓ DEL MANGA

Meritxell Puig

El Saló del Manga, més gran

Aquest dijous s'inaugura el XXIV Saló del Manga de Barcelona, que arriba amb més seccions, conferències, tallers i activitats en què conèixer una mica més la cultura popular i tradicional japonesa, però també enguany la cultura contemporània del Japó a través de l'art, la moda i l'esport.

EDITORIAL

Mobilització permanent

■ És una obvietat que la gestió de l'1-0 ha provocat una esquerda en l'independentisme, segurament menys profunda del que alguns volen fer creure, però real. Però també ho és que aquest és un moviment que va agafar embranzida gràcies al carrer i que aquest, tot i el cansament evident, continua mobilitzat, com ho demostra el reportatge que obre avui aquest diari i en què ciutadans anònims de desenes de ciutats es mobilitzen cada dia, sí, cada dia, per demanar l'alliberament dels presos polítics i el retorn dels exiliats, una represaliats que ho són per haver permès que els ciutadans de Catalunya votes-sin, el dia 1 d'octubre, què volien ser, és a dir, per exercir un dret inherent a la persona, el dret a decidir. L'independentisme ha anat creixent eleccions rere eleccions des del 2012. Fins i tot ho va fer en les eleccions del 21-D, uns comicis convocats després de la salvatge i gratuïta violència exercida per l'Estat espanyol el dia del referèndum, una violència que, entre d'altres, tenia l'objectiu d'aterrorir els independentistes.

El carrer, com demostra el reportatge, continua mobilitzat i de-fensa, amb dignitat, el que creu just. Com ha fet, també, des del 2012, ja sigui en actes multitudinàris, com són les manifestacions de les darreres diades, o en actes puntuals. Per aquest motiu, a encara no una setmana perquè faci un any exacte que tots els consellers del govern que va fer possible l'1-0 que no eren a l'exili van entrar a la presó i quan ja en fa més d'un, d'any, que hi van entrar els líders de les entitats sobiranistes, és encara més urgent que –polèmiques partidistes al marge– els polítics independentistes s'agafin tota la distància que necessiten per prendre decisions, però que les preguin i que en camp nacional siguin al més consensuades possible.

Tal dia com avui fa...

1 any **Contra el 155**
Puigdemont fa una crida a "l'oposició democràtica contra el 155". El president del govern demana "paciència, perseverança i perspectiva".

10 anys **En caiguda lliure**
Els ingressos de la Generalitat cauen en picat i diverses partides queden tocades. El govern espera el nou finançament.

20 anys **El cas Pinochet**
El Tribunal Suprem manté l'arrest de l'exdictador de Xile, Augusto Pinochet, fins que es resolgui l'apel·lació a la Cambra dels Lords.

Full de ruta

Xevi Sala

Traieu-nos el morrió

La fosforescència dels titulars vinculats a les negociacions dels pressupostos estatal i a les tombarelles del procés ha impedit que el neó d'un altre titular brillés amb la lluentor que es mereix: la reforma de la llei de seguretat ciutadana. Hi ha lleis que premeditadament es bategen amb noms pensats per fer por. Lleis que la saviesa popular rebateja després amb paraules més adients. Va passar amb la famosa llei de la puntada a la porta del gens enyorat Corcuera i ha passat també amb aquesta del Partit Popular, que tots coneixem com a llei mordassa. Gràcies als equilibris que el PSOE necessita fer per mantenir-se en el govern, i gràcies a l'empenta de Podem i del PNB, s'acaba de posar damunt de la taula parlamentària el replantejament d'aquesta darrera llei amb tuf franquista. Només cal una ràpida repassada a alguns dels articles vigents per adonar-se de l'autèntic esperit repressor amb què els populars van idear la reforma i que, en

En un sistema de llibertats la policia també ha d'estar subjecta a la fiscalització de la llei i els ciutadans han de tenir garanties contra els possibles excessos

cara ara, converteixen en sancionables, entre d'altres, la no comunicació prèvia de les manifestacions pacífiques, la negativa a sotmetre's a un escorcoll personal per part de la policia i l'enregistrament d'agents a la via pública. La crisi econòmica que va fer-nos més pobres i més porucs no ens hauria de fer també menys demòcrates, per això aquesta reconquesta social tramitada al Congrés dels Diputats és tan urgent. En un sistema de llibertats la policia també ha d'estar subjecta a la fiscalització de la llei i els ciutadans han de tenir suficients garanties contra els possibles excessos. L'actual normativa empara tot el contrari i atorga als cossos policials i als jutges més reaccionaris perilloses eines contra la dissidència democràtica. Que l'agenda política inclogui aquesta necessitat en uns temps en què es persegueix la crítica i es penalitza la discrepància és una bona notícia. Segurament una de les escasses bones notícies que darremament ajunten en la mateixa frase *lleï i justícia*.

Tribuna

Josep Valls Grau. Escriptor

Giragonses i tombarelles

En aquests mesos que fa que estem ficats en això del procés, em sento alternativament animat i decebut, desenganyat i esperançat, sense equilibri de continuació que em mantingui serè l'ànim i fresc el cap. Em pregunto on rau la causa de tantes manques d'enteniment, de garbellament de posicions i de pactes antinòmics, de reculades i cabrioles. I penso si és que només seguim la tradició, un fil històric descabdellat des del mateix naixement de Catalunya com a nació. En el gran i fabulós cerc de la història, més que equilibris a la corda fluixa, hem fet capbussos, tombarelles i salts mortals al buit.

JA DES DELS INICIS com a país, Guifré el Pilós va separar la Cerdanya de l'Urgell, que havia rebut unides. Més tard es van separar els comtats de Besalú i de la Cerdanya, d'Empúries i del Rosselló, del Pallars Jussà i el Pallars Sobirà. Alfons el Magnànim, amb 20 anys de lluites per conquerir el regne de Nàpols, el va separar del regne de les Dues Sicílies. El gran rei Conqueridor va ser també el màxim Divisor: a cada fill que paria Violant

d'Hongria, nou repartiment entre més colla. "Lo sant rei en Jaume" va ser excomunicat dues vegades, una d'aquestes per haver fet tallar la llengua al bisbe de Girona, Berenguer de Castellbisbal. El 1438 van estar en armes l'abat de Montserrat i l'abadessa de Pedralbes, i no és pura anècdota la rivalitat entre els enterrats a Poblet i a Santes Creus. La famosa expedició catalana a Orient que tant ens estarrufa se'n va anar a fer punyetes per la rivalitat entre els seus cabdills més conspicuus.

M'ESTIC SALTANT MOLTS ANYS per manca

“La nostra peripècia històrica deu ser heroica i gloriosa, però no pas unitària

d'espai. Quan el 1714 Barcelona va lluitar contra els borbònics, no van lluitar les comarques. Quan el 1719 van lluitar les comarques, Barcelona es va quedar quieta. El camp era carlí quan la ciutat era progressista i, quan el camp era liberal, la burgesia urbana era retardatària. I vinga partions entre menestrals i patricis, nyerros i cadells, la Biga i la Busca, austròfils i botiflers, afrancesats i insurrectes, isabelins i carlins, unitaris i federals. Després, grans caturles entre germanòfils i aliadòfils. I, a títol personal, Piferrer contra Cortada, Bofarull contra Aguiló, Almirall contra Guimerà, mossèn Alcover contra Fabra, Rovira i Virgili contra Vicens i Vives... Al segle XIX, dues Catalunyaes: la dels joefloralescos i la dels xarons, la patronal i l'obrera, la dels virolais i la dels renecs.

LA NOSTRA PERIPÈCIA històrica deu ser heroica i gloriosa, però no sembla pas assenyada i/o unitària. El refrany castellà "Divide y vencerás", els catalans potser l'hauríem de traduir així: "Separa i la vessaràs."

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

El PSOE i Soraya

Com pot ser que el partit que actualment governa, que li ha dit de tot i més a la Soraya, ara l'anomena consellera d'estat? Hem d'escoltar resultats entre partits al Congrés i després el que mana dona atribucions a qui consideraven inútil. No ho entenc i ho trobo totalment incoherent. Deu ser que la classe política és així. Si és així, procuraré passar dels polítics i només aniré a votar pensant en Catalunya malgrat els polítics.

PERE VILA MOLAS
Vic (Osona)

Carrers sense dones

De cada cinc carrers a Barcelona, només un té nom de dona. El 20 d'octubre vaig assistir a l'esdeveniment *LAB: ciutat oberta, cocreació i memòria col·lectiva*, a la Fabra i Coats, Barcelona. Allà em va

sorprendre conèixer aquesta dada. Per cada cinc homes, una dona. I no només això, sinó que els carrers dels homes eren molt més llargs que els de les dones. També és sorprenent que el percentatge de dones científiques no arribava al 5%; i el d'homes, tot i que triplicava aquest percentatge, era del 15% aproximadament. Per què tenen tan poca presència les persones científiques en els noms de carrer? Encara queda molt per fer a Barcelona, i no escric per queixar-me d'aquestes dades: escric perquè entre tots i totes les podem canviar.

JUDIT SOLANS DEBÓN
Barcelona

El ral·li passa per Premià de Dalt

Si voleu venir a veure els cotxes més ràpids només cal que vingueu al carrer Sant Crist de Premià de Dalt, on podreu gaudir de cotxes a ve-

locitat de vertigen en un tram de carrer estret i de doble sentit. I a més amb molts vianants, sobretot nens caminant amunt i avall pel mateix carrer. Tot un risc que pel que sembla no importa, perquè des de fa més de dos anys els 28 veïns d'aquest carrer estem reclamant a l'Ajuntament una solució efectiva que no arriba. Pintar un rètol de 30 km/h al paviment no dissuadeix els bòlids, però posar un ressalt sí que ho faria. Si us plau, podríeu fer alguna actuació per limitar aquest excés de velocitat? O hi ha d'haver alguna desgràcia perquè actueu? Evitem-ho!

ARNAU CAMPAMÀ MANENT
Premià de Dalt (Maresme)

On són els carrers que fan patxoca?

Tal com deia l'Albert López en la seva carta sobre la neteja de la ciutat (24/10/18), em-

brutem els carrers d'una manera tan descuidada que ens pot fer semblar fins i tot poc evolucionats com a societat. Aquesta reflexió m'ha portat a voler compartir una anècdota. A Tòquio, al Japó, pràcticament no hi ha papereres als carrers. Les que hi ha normalment són just al costat d'una màquina de refrescos perquè hi puguis llençar l'envàs un cop has acabat de beure-te'l. No estem parlant pas d'una ciutat petita. Tot i això, els carrers estan impol·luts i, a diferència de molts barris de Barcelona, no hi ha restes d'excrements de gossos. Quina és la diferència? El comportament de la gent. No tenen ni més papereres ni menys residus, sinó un comportament respectuós i de compromís cap a la ciutat. Si estimem la nostra ciutat, cuidem-la una mica, que a ningú li agrada viure en una ciutat bruta.

ANNA MALLOL CASAS
Barcelona

La frase del dia

“A Podem estem disposats a donar estabilitat al govern, però el pressupost ha de ser social”

Noelia Bail, SECRETÀRIA GENERAL DE PODEM

Tribuna

Míriam Díez Bosch. Directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura

Antonio, el sastre milanès

Antonio és un sastre que el 1975 va obrir un taller a Milà i que ha donat els seus béns (planxes, botons, didals, tisoires) a dos museus italians. El vaig conèixer l'altre dia de casualitat, si és que se'n pot dir casualitat com coneixem i ens connectem a les persones. Em vaig aturar per fer una foto a la seva sastreria. Estava intentant que el retrat fos mínimament reeixit, i hi vaig estar una estoneta. Volia enviar-lo a Edgar Carrascal, dissenyador colombià establert a Catalunya que rep imatges de sastreries amb encant de quan vaig pel món. A l'amo de la sastreria li va fer gràcia el meu gest intentant que l'aparador quedés bé a la foto, i va sortir. El seu somriure em va saludar i en pocs segons em vaig trobar entremig de camises, corbats, corbates, jaquetes, teles, cintes mètriques i didals. A Antonio li va agradar ensenyar-me les carpetes amb més de 800 objectes que eren seus i ara estan en museus de vestits i del tèxtil. Vam acabar reflexionant sobre l'estil dels homes italians comparat amb el dels espanyols (vam riure molt). Ens vam fer una foto i li vaig demanar el mail per enviar-la-hi.

NATURALMENT, ANTONIO no té correu electrònic i em va donar una targeta perquè la hi envii. Jo ara en algun moment faré una còpia de la nostra foto, i la hi enviaré per carta postal, amb un segell i quatre ratlles. Antonio Ferramini, Sartoria, Via Terraggio 13, Milano. Això demana temps (entre altres coses a la seva targeta no inclou el codi postal), però és un temps que hem d'intentar saber trobar els qui ens trobem dins la voràgine d'una vida accelerada i digital. També reclama temps convertir un tros de tela en un vestit a mida. I fa la diferència, com fa la diferència el dia del teu aniversari una trucada o un whatsapp. *C'est pas la même chose.*

QUAN VAIG MARXAR i vaig posar el seu nom a Google, van aparèixer desenes de retalls de diari. No em calia corroborar que aquell senyor que acabava de creuar-se en el meu camí era algú especial. Antonio és un personatge de categoria, un cavaller de 86 anys que va patentar el tall *zeta* per a les americanes, un home que de nen va començar a fer de sastre –als dotze anys va deixar la seva Colonnella natal i es va instal·lar a Milà, on encara viu– i que sap que el seu negoci s'està acabant, perquè no hi ha recanvi. Deixem que els oficis es perdin entre d'altres motius perquè negligim de la nostra responsabilitat de mantenir-los. Les botigues petites tanquen bàsicament perquè no hi anem, no perquè siguin inútils o obsoletes. També abaixen la persiana perquè no tenen recanvi, no hi ha fills ni substituïts que vulguin seguir el negoci. I sovint no és mala fe si-

“Una ciutat intel·ligent és una ciutat a la mida de les persones, que valora les persones, que els ofereix espais i que incentiva que locals de tota la vida no hagin de marxar

nó manca de temps. Famílies que per comoditat compren als supermercats per internet. Anar de botiga petita en botiga petita és una inversió de temps que les generacions més joves no es poden permetre per manca d'hores.

HI HA UNA CLASSE D'ACTIVISME i de responsabilitat social de la qual no es parla, i és la de fer-se els vestits al sastre o a la modista, la d'anar a comprar a les botigues de queviures, la de fer viure les llibreries de tota la vida. No és l'opció més econòmica ni més ràpida, però en depèn el tipus de ciutat, poble, univers que volem tenir. És poc estimulants anar pel món i trobar-se en carrers on no saps si et trobes realment en un país diferent o ets al Portal de l'Àngel de Barcelona. Reivindico les petites accions com fer-se roba a mida, demanar llibres als llibreters locals, comprar a les papereries, confiteries, verduleries, floristeries, ultramarins. S'ha posat de moda el concepte de ciutat intel·ligent o *smart city*, i es pensa en tecnologia i serveis, i no en aquesta dimensió més humana.

UNA CIUTAT INTEL·LIGENT és una ciutat a la mida de les persones, que valora les persones, que els ofereix espais i que incentiva que locals de tota la vida no hagin de marxar perquè invasivament arriben botigues sense cap gràcia però amb els diners –d'on han sortit?– calentons sobre la taula de negociació. El capitalisme salvatge ens ha abocat a un horitzó sense sentit, embrutidor i estrangulador. Recuperem el bon gust, dosifiquem les visites a les grans superfícies i potenciem el quilòmetre zero, la botigueta, el mercat del barri. Ja no és per nosaltres, sinó per qui d'aquí uns anys es passejarà per qualsevol ciutat i voldrà reconèixer-hi un sabor autèntic i no l'artificialitat postissa de l'època de la còpia i la reproducció.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

La fatiga

La fatiga dels materials és, em sembla, un concepte freqüent en el món de la construcció i l'arquitectura. Fa referència a

l'envelliment imperceptible, al desgast progressiu, a una deterioració implícita. Hi és però no es veu a primer cop d'ull.

La idea em sembla adient per parlar de la fatiga i el desgast de les institucions. Em sembla molt evident que aquest és un fenomen que afecta en graus diversos l'entramat institucional del món, d'Europa, d'Espanya i de Catalunya. No descobreixo res si parlo de la reiterada irrellevància dels organismes que diuen vetllar per la pau i l'ordre internacionals o si indico les enormes dificultats que té Europa per transcendir el marc rígid d'un club d'estats nació que frena la pròpia operació de la idea que els integra.

En el cas d'Espanya tampoc no descobriré res si parlo de la fatiga constitucional i de la institució monàrquica. Però m'interessa concentrar-me a Catalunya i expressar una clara preocupació pel desgast de l'entramat institucional català. El Parlament de Catalunya, el govern de la Generalitat i la presidència són peces clau del nostre propi marc institucional; així ho hem cregut i així ho hem volgut.

Però temo que ara regna una certa confusió, que es barregen i interfereixen nivells de decisió i de representació, que no són nítids, que més d'una vegada es fan servir les institucions per al que no toca i que l'adaptació constant del sistema institucional als interessos parcials o conjunturals en desvirtua el sentit, el valor i el reconeixement que mereix la nostra pròpia arquitectura d'autogovern.

Es veritat que per a alguns la superació definitiva de l'autonomisme implica trencar les costures i fer la revolució. Però la fatiga institucional seria la pitjor fórmula per fer avançar el país cap a la llibertat que es reclama. No podem desvirtuar ni els símbols ni les institucions, perdríem les necessàries referències.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Plantegen una protesta a Europa si hi ha condemna

L'exconseller Xavier Vendrell llança la proposta i ja la fan seva Puigdemont, Torra i Junqueras

Busquen dos excursionistes desapareguts a la Cerdanya

No se'n sap res des que dissabte van demanar ajut en desorientar-se baixant d'un cim

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Concentracions a contracor

TOSSUTS Centenars de persones es manifesten cada dia des de fa prop d'un any en diferents poblacions per demanar l'alliberament dels presos polítics i el retorn dels exiliats **EXEMPLES** Barcelona, Terrassa, Tarragona, Reus, Vilafranca del Penedès, Sant Fruitós de Bages, Manresa i Bescanó són algunes de les localitats on hi ha concentracions diàries **OBJECTIU** "El que volem de veritat és deixar de manifestar-nos", assenyalen els veïns que fan de portaveus de moviments apartidistes i oberts

Joan Rueda
BARCELONA

Des que el 16 d'octubre de l'any passat, avui fa 378 dies, la jutgessa Carmen Lamela va dictar ordre de presó per a Jordi Cuixart i Jordi Sànchez, i el dia 2 de novembre, avui fa 361 dies, va fer el mateix contra tot el govern de Catalunya que no havia marxat a l'exili, el país ha vist múltiples formes de protesta. Algunes han estat multitudinàries, com les manifestacions del carrer Marina o de l'11 de Setembre, i altres de més o menys simbòliques, com el recent ascens a 18 cims d'arreu del país o la presència del color groc.

Amés, però, cada població, col·lectiu, entitat s'ha organitzat per dur a terme la seva particular forma de protesta. Són centenars les poblacions que s'han organitzat per un dia a la setmana o dos mostrar la seva repulsa per la repressió de l'Estat, però en un nombre molt més reduït de localitats aquestes concentracions de protesta són diàries, en alguns casos des d'ara ja fa un any. En moltes d'elles, el fil conductor és la música i, de fet, a la plana de Facebook Música per a la Llibertat s'hi poden trobar gran

Joan Bonanit Activista pels presos polítics

“Estic content que això els ajudi”

En Joan Bonanit s'ha convertit en un fenomen mediàtic, ja que cada nit s'acosta a la presó de Lledoners a desitjar bona nit als presos polítics.

Com va començar aquesta aventura?

Al juliol vaig anar a la concentració per rebre'ls i vaig veure que, des de la

part de darrere, es veia a la cel·la. Els vaig cridar consignes i vaig sentir clarament com responien.

I llavors ho va perfeccionar?

Sí, vaig anar-hi amb un megàfon. Cada nit crido el nom de cadascun d'ells i a darrere hi afegeixo: "Us volem a casa, llibertat."

part de les convocatòries. El principal objectiu d'aquestes protestes, com expliquen els mateixos implicats, "és deixar de fer-les perquè no hi hagi ni presos polítics ni exiliats". Són, doncs, concentracions a contracor. Aquestes en són alguns exemples.

L'origen de tot, una flauta?

■ Tot i que no es tracta pas de cap competició, uns dels pioners en aquesta protesta diària són els veïns de Sant Fruitós de Bages. L'Anna Ortega va baixar al carrer el dia 1 de

novembre de l'any passat, just el dia abans que la magistrada Carmen Lamela empresonés tot el govern català que no havia marxat a l'exili, i va tocar la seva flauta travessera acompanyada dels seus dos fills. L'Anna feia dies que volia tocar *El cant dels ocells* com a protesta per l'empresonament dels Jordis, però no trobava un instrument que feia almenys 20 anys que no tocava. En pocs dies, però, la seva acció havia corregut i ja no tocava sola. Però no només això: altres municipis del Bages ja l'imitaven.

Té constància que l'escolten?

I tant! L'Oriol Junqueras m'ha respost més d'una vegada; en Jordi Cuixart em citava en una carta a TV3; m'han fet arribar una samarreta signada per tots, i he canviat l'hora de l'acció, que abans era a les nou menys cinc i ara és a tres quarts de

nou, perquè ells ho van demanar, ja que a aquella hora estan tots junts i els fa il·lusió escoltar-me.

Com se sent?

Jo no volia pas aquesta repercussió mediàtica. El que importa, per a mi, és el que es fa i no pas qui ho fa, però estic molt content que això els ajudi.

En David Vila, portaveu dels veïns de Sant Fruitós, explica que, en l'origen, "a banda d'*El cant dels ocells* es cantava *L'estaca* i *Els segadors*, però ràpida-

L'Anna va anar a cercar la seva flauta, que feia 20 anys que no tocava

ment es va decidir que aquest no era un moviment independentista, sinó de defensa dels drets civils, i per això només es toca *El cant dels ocells*". La

concentració es fa cada dia a les 9 del vespre a la plaça de la Vila.

A la comarca del Bages també hi ha concentracions cada dia a Manresa, a Artés i a Santpedor. En el cas de la capital de la comarca, la Marta Torra explica que van començar "el dia després de Sant Fruitós", el 2 de novembre, el mateix dia de l'empresonament dels consellers. A Manresa es concentren cada dia a les 7 de la tarda en punt, "just quan acaben de tocar les campanes de la Seu", davant les voltes de l'edifici de l'Ajunta-

ment, a la plaça Major.

Al Bages, però, hi ha una altra convocatòria destacable, la que té lloc al pla de Lledoners, al costat de la presó, i en la qual hi participa gent d'arreu de la comarca. De fet, s'ha creat una espècie de moviment, Omplim Lledoners, que serveix per coordinar la multitud de col·lectius, entitats, grups de música, que hi volen anar. La convocatòria oficial és ara els diumenges al migdia, després que, com explica Vila, la darrera trobada nocturna reunís més de 5.000 persones i una trentena de músics.

"Ara al vespre es fa fosc més ràpid i moure tanta gent en un espai tan petit començava a ser complicat; per això, i d'acord amb els familiars dels presos polítics, es va decidir fer-ho els diumenges al migdia, com un vermut, coincidint amb l'hora que ells són al pati", comenta.

L'APUNT

Manifestar-se a Europa, o a Madrid?

Òscar Palau

Al diari d'avui hi coincideixen dues propostes de manifestacions massives a fora com a via per desencallar el procés. L'una, que l'exconseller Xavier Vendrell va fer a TV3 i que de seguida han secundat Torra, Puigdemont i Junqueras, apunta que si hi ha condemnes cal sortir "a Europa". Ho hauran d'explicar millor, perquè a Brussel·les ja s'hi va anar i no sé si ara serviria de gaire tor-

nar-hi. L'altra, d'un professor flamenc, diu d'anar a l'arrel, a Madrid. I potser sí que, a risc que exalti (més) els ànims dels ultres, cal exigir-lo allà el referèndum, si es garanteix la seguretat i es planteja en positiu i no com a provocació. De fet, el sobiranisme fàcilment trobaria complicitats en altres col·lectius reprimits per bastir un potent front comú pels drets bàsics. Hi pensem?

Els Avis i Àvies per la Llibertat de Reus a la plaça del Mercadal, un moment de la concentració en silenci davant dels jutjats de Tarragona i la del col·lectiu Enriqueta Gallinat, a Barcelona ■ BARTOLOMÉ PLUMA / J.R. / JUANMA RAMOS

Deu minuts de cassolada diària

■ A Bescanó, al Gironès, també són pioners de les protestes diàries contra l'empresonament i l'exili dels polítics catalans. La concentració es va gestar el 16 d'octubre de l'any

passat, el dia de l'empresonament dels Jordis. D'aquell dia, la Berna Sedó explica: "Un grup de veïns de diverses edats vam seguir la convocatòria de fer una cassolada, però en lloc de fer-ho des dels balcons, vam baixar al carrer." I ai-

xí va ser com va néixer aquesta protesta, que, més d'un any després, encara continua, cada dia al vespre, de 9 a 9 i 10 minuts, de diumenge a dijous a la plaça U d'Octubre, i divendres i dissabte a la plaça de les Nacions. En

aquest cas, la protesta és, encara avui, una cassolada, com es va fer el primer dia, per tot seguit escoltar una petita dissertació sobre algun capítol de la història de Catalunya i, per cloure l'acte, es canta *Els segadors*.

Sedó hi afegeix que el grup de veïns s'autoanomenen Els Esquellotaires de Bescanó i que van ser convidats, l'agost passat, a pronunciar el pregó de la festa major. A més, pel pròxim dia 10 de novembre han organitzat un so-

par groc per recaptar fons per als familiars dels presos i exiliats. A les comarques gironines hi ha altres iniciatives, com ara la dels veïns de Banyoles, que, també cada dia, es concen-

Passa a la plana següent

Serveis de Paradís del Mar

Serveis mèdics i assistencials:
Servei mèdic i infermeria, servei de psicologia, servei de fisioteràpia i teràpia ocupacional, servei d'animació sociocultural i servei de treball social.

Serveis generals:
Servei de cuina i bugaderia.

Serveis addicionals:
Servei religiós, servei de perruqueria, podologia i acompanyament.

ATENCIÓ PERSONALITZADA
Residència amb places públiques i privades, centre de dia, estades de curta durada.
També realitzem serveis a domicili, tant d'assistència com de menjador.

Servei 24 hores / 365 dies l'any (en residència i a domicili)

Paradís del Mar · C/ del Mar, 48 · Pineda de Mar (Barcelona) · Telèfon: 93 762 12 36

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ve de la plana anterior

tren, al migdia, davant de l'ajuntament en una iniciativa que va iniciar un empresari jubilat de Porqueres, Josep Garcia.

Espontani, veïnal i obert a tothom

■ A Barcelona, una de les concentracions diàries es fa a la plaça Enriqueta Gallinat, a l'Eixample esquerre, i va començar el 6 de novembre de l'any passat. La Rosa Pellicer explica: "Va ser espontani; sortíem als balcons a fer les cassolades i vam decidir baixar i ajuntar-nos, tot i que llavors la majoria ni ens coneixíem." Aquest primer dia eren tants que van arribar fins i tot a tallar el carrer. Ara es mouen en una mitjana de 50 persones diàries, "tot i que en dies assenyalats arribem a la vuitantena". La seva insistència és tal que arriben a fer tornos per garantir que els dies més complicats sempre hi hagi algú.

A Besanó fan cassolades des del 16 d'octubre de l'any passat

"A l'estiu la gent gran es va oferir per *tapar* els dies en què els més joves estaven de vacances i així, encara que fóssim menys, sempre hi ha hagut algú", explica Pellicer.

El col·lectiu es defineix com a apartidista –"Tenim gent del PDeCAT, d'ERC, de la CUP, ve gent dels Comuns a donar-nos suport, dels Comitès de Defensa de la República, de l'Assemblea Nacional Catalana"– i deixa clar que la concentració és oberta a tothom qui vulgui defensar "els drets humans". Molta de la gent gran que se'ls acosta ho fa amb emoció, ja que són descendents de represaliats pel franquisme, "i aquesta situació els colpeja molt". Durant la concentració mostren pancartes en què demanen la llibertat dels presos polítics i pengen llavors grocs o alguna pancarta. "Intentem, però –defensa en Josep Joventeny, també un dels impulsors de la iniciativa– que tot es faci amb seny i sense molestar a ningú." Tot i això, algun dia algun conductor para i els insulta. "Sí, ha passat –diu Pellicer–, però la majoria toquen el clà-

Dues concentracions diàries més, al raval de Montserrat de Terrassa i la del col·lectiu Els Esquellotaires de Besanó ■ JOSEP LOSADA / ELS ESQUELLOTAIRES

xon o ens fan símbols amb el dit polze amunt."

De fet, alguns dels veïns que es manifesten cada dia no són pas de l'Eixample, n'hi ha de les Corts o fins i tot d'Esplugues, com la Desiré: "Un dia els vaig veure i m'hi vaig afegir; ara vinc sempre que puc." El col·lectiu ha dut a terme altres accions, com ara sopars grocs, samarretes o uns panots amb la intenció de recollir fons, i fa, de manera periòdica, ingressos al compte corrent de l'entitat que dona suport als familiars dels presos. A més, la situació els ha unit molt com a veïns: "Abans molts ni ens coneixíem i ara ens ajudem els uns als

altres", assegura Pellicer.

A l'estil Madres de la Plaza de Mayo

■ El 7 de novembre del 2017 un grup de 16 persones pertanyents al col·lectiu Avis i Àvies de Reus per la Llibertat es va concentrar a la plaça del Mercadal de la capital del Baix Camp per exigir l'alliberament dels presos polítics. Es van manifestar, donant tres tombs a la plaça, a l'estil de les Madres de la Plaza de Mayo, en silenci. El moviment ha anat agafant embranzida i ara reuneixen una mitjana de 200 persones cada dia a 3/4 de 12 del migdia i, en dies assenya-

lats, expliquen la Coia i l'Albert, poden arribar a reunir unes quatre-centes persones. La idea original la va tenir l'Àngels Ollé quan va rebre un missatge d'una amiga seva de Mollet explicant que ho feien un cop per setmana. Aquesta era la idea inicial, però el col·lectiu es va engrescar a fer-ho cada dia, i se'n va sortir, amb nota.

Els Avis i Àvies per la Llibertat de Reus, a més, han anat creixent en nombre, fins al punt d'aconseguir omplir el Teatre Bartrina en el que va ser la presentació de Taca d'Oli, la unió de grups d'avis i àvies d'arreu del país amb el mateix objectiu. A hores

d'ara, Taca d'Oli ja reuneix 22 pobles d'arreu del Principat, des del Masnou fins a Mataró o Balaguer, que, per tant, també duen a terme iniciatives per reclamar l'alliberament dels presos polítics.

Els avis i àvies de Reus es manifesten a la plaça del Mercadal de dilluns a dissabte, però, a més, els dijous van a sopar davant de la presó del Catllar, on hi ha empresonada Carme Forcadell, organitzen sopars grocs o autocars per anar a altres concentracions de suport als presos polítics i exiliats arreu del país, com ara demà mateix, que assistiran a la concentració setmanal

dels Avis i Àvies de Santa Perpètua de Mogoda per a la Llibertat, al migdia, i a una concentració davant la presó de Lledoners, a la tarda. La Coia i l'Albert asseguren que el grup és obert a totes les ideologies polítiques "però no deixem que cap partit ens instrumentalitzi". "El nostre grup és transversal i l'objectiu de tots, votin a qui votin, és la llibertat dels presos, cosa que fa que aconseguim també la presència de gent vinculada als comuns", aclareixen.

L'atractiu turístic de Reus fa que el col·lectiu hagi editat els seus fullets explicatius en diferents idiomes, ja que "molts dels nostres visitants se'ns atansen per preguntar què fem", expliquen la Coia i l'Albert.

La música com a protagonista

■ La plaça de la Vila de Vilafranca del Penedès acull, des del 12 de novembre de

Taca d'Oli, nascuda a Reus, ja uneix avis i àvies de 22 pobles

l'any passat, una concentració per l'alliberament dels presos polítics i el retorn dels exiliats en què la música té gran protagonisme. Mitjançant un grup de WhatsApp els veïns es comuniquen i saben quants músics seran a la plaça aquella nit, a 2/4 de 10 del vespre entre setmana i a les 8 els caps de setmana i dies festius. En David i en Sergi expliquen que l'objectiu, a banda d'aconseguir la fi de la repressió, "és treure'ns l'angoixa, demostrar que no ens aturem, que no vivim una situació de normalitat". Tots dos coincideixen a explicar que van decidir impulsar la trobada quan van veure el que l'Anna Ortega havia impulsat a Sant Fruitós de Bages.

L'acte consisteix a tocar *El cant dels ocells* els músics que hi participin aquell dia, des de quatre o cinc fins a una vintena algunes vegades, alguns de professionals i altres d'amateurs, encara que tots una miqueta ordenats per mestres de l'escola de música de la localitat. Després d'*El cant dels ocells* es reciten, un a un, els noms de tots els polítics empre-

sonats; tot seguit es canta *L'estaca* i, per cloure l'acte, es diuen els noms de tots els polítics a l'exili i es canta *Els segadors*.

Els músics de Vilafranca del Penedès han assistit també a altres concentracions, en altres pobles de la comarca o fora d'ella, i a més els dimecres canvien d'ubicació i duen la protesta a algun dels barris de la capital de l'Alt Penedès. A més, com ja s'havia fet anteriorment, estan estudiant tornar a instaurar que algun dia es llegeixin fragments de les cartes que reben dels presos polítics.

Cançons adaptades

■ "Tot el poble cantarà la melodia dels indignats. És Catalunya que es rebel·la i lluita per la llibertat; que els batecs dels nostres cors ressonin forts com mil tambors i que un nou dia comenci ara quan surti el sol." Aquesta és només una part de l'adaptació de *La cançó dels indignats* que cada dia, des del 14 de novembre de l'any passat,

Òscar Cid Activista pels presos polítics i músic

"Feia setze anys que no tocava el saxo"

Òscar Cid toca el seu saxo, avui farà 102 dies, davant de la presó Mas d'Enric del Catllar per acompanyar Carme Forcadell.

Com se li va ocórrer aquesta acció?

Doncs quan portava la meua filla de colònies i vaig passar per davant de Lledoners, vaig pensar: "Deu estar molt sola i molt trista la Carme Forcadell a la presó de Tarragona."

Llavors encara no hi era?

No, se sabia que l'hi traslladaven, cosa que em va donar temps per assajar,

perquè feia 16 anys que no tocava el saxo... Toco també la guitarra, però vaig pensar que no se sentiria.

Té constància que la Carme Forcadell l'escolti?

No, des d'on ho faig cada dia a les set de la tarda, segur que no. Però els diumenges ho fem dos cops, a les cinc i a les set, i a les cinc ho fem en un bosc des d'on l'acústica permet que arribi el so al pati, on és ella a aquella hora.

Quines peces toca?

Començo sempre amb un petit discurs i després to-

Òscar Cid, que forma part del CDR Eixample de Tarragona, tocant el saxo ■ EL PUNT AVUI

co *El cant dels ocells*. A partir d'aquí, depèn del dia, el *Bella Ciao*, *La cançó dels indignats*, *L'estaca*, *Els segadors*... I si ve algú a acompanyar-me i porta partitures, doncs els que toqui.

Així, hi ha dies que té

companyia?

És un acte obert, tothom hi és benvingut, a tocar, a cantar, a acompanyar... Els divendres, després de l'acte, fem el sopar de la carmanyola; els dijous venen els Avis i Àvies per la Llibertat de Reus, etcètera.

canten al raval de Montserrat de Terrassa a 2/4 de 8 del vespre. La música i les cançons són l'ingredient principal de la concentració de Terrassa, una trobada on és habitual veure familiars dels polítics represaliats, ja que tant Josep Rull, a la presó, com Lluís Puig, a l'exili, són de la cocapital vallesana.

El músic Carles Llongueras explica que la idea de concentrar-se cada dia va sorgir al voltant "del Conservatori de Terrassa, amb protagonisme de la Montserrat Solé, i de la Banda de Matadepera". A poc a poc s'hi van anar unint altres músics fins a generar una concentració que "fins i tot en els dies més dolents és difícil que baixi del centenar de persones". En dies assenyalats, com el 16 d'octubre, per exemple, s'omple tota la part del Raval més propera a l'ajuntament.

L'acte s'inicia, sempre, amb un minut de silenci. Tot seguit s'interpreta *El*

Passa a la plana següent

NOU ŠKODA FABIA

AMB TOTES LES DECISIONS QUE VULGUIS PRENDRE

Des de
9.300€*
AMB 4 ANYS DE GARANTIA

El preu anunciat correspon al model ŠKODA Fabia Like 1.0 MPI 55 kW (75 CV)* amb 4 anys de garantia inclosos. PVP recomanat a la Península i les Balears (IVA, transport, impost de matriculació, descompte de marca, de concessionari i bonificació de Volkswagen Finance inclosos). L'oferta inclou descomptes comercials, el pla renova ŠKODA, que és vàlid per a clients particulars que presentin un permís de circulació a nom seu o d'un familiar directe, i un descompte equivalent per valor del nivell de connectivitat "Care Connect". Oferta de finançament vàlida fins al 31/10/2018 per a clients particulars i autònoms que financin mitjançant Volkswagen Finance SA EFC un crèdit mínim de 9.000 € amb una durada i una permanència mínimes de 60 mesos, amb 4 anys de garantia inclosos (per valor de 100 € en el preu de la comunicació). Oferta aplicable a les unitats corresponents a l'ŠKODA Fabia Model Year 2019. Model visualitzat: ŠKODA Fabia Ambition amb opcionals.

Consum combinat de la gamma Fabia: [4,3-4,9] l/100 km. Emissions de CO₂ de la gamma Fabia: [106-111] g/km.

ESERMA MOTOR Avda. Maresme, 5 - Mataró - Tel. 93 741 26 00 - www.esermamotor.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ve de la plana anterior

cant dels ocells i es llegeix el manifest. El text fa esment de tots els presos polítics, tots els exiliats “i també la resta de represaliats, com ara els tres membres dels CDR de Terrassa o Matadepera encausats per haver-se encausat davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, el Pere Soler [l'exdirector general de la policia catalana i també terrassenc], la Tamara o l'Adri”, explica Llongueras.

Acte seguit, s'anuncien els actes de la setmana, es llegeix alguna carta dels

Terrassa és, rere Barcelona, la ciutat que més cartes envia als presos

presos polítics i se segueix amb els cants: *L'estaca*, *La cançó dels indignats*, *el Torna, torna Serrallonga* o *el Bella Ciao*, a banda de, per acabar, *Els segadors*. Llongueras destaca la perseverança dels músics, de la gent –“N'hi ha que venen cada dia, cada dia, tant si plou com si fa sol o fred”– i dels que, voluntàriament, “venen cada dia a muntar els micròfons, els altaveus, etcètera”. Tot i això, el col·lectiu terrassenc no es mostra sorprès per la reacció de la ciutat: “Els sorpresos són els presos, ja que, després de Barcelona, Terrassa és la segona ciutat en nombre de cartes que reben.”

Enfocats a jutges, fiscals i policies

■ Cada dia de dilluns a divendres un grup de veïns de Tarragona es concentra davant dels jutjats de la ciutat, concretament davant de la parròquia de Sant Pau. La seva acció és un pèl diferent de les altres de diàries que es fan a Catalunya, ja que, a banda de denunciar l'existència de presos polítics i, òbvia-

Imatges de les concentracions a Vilafranca, Terrassa, el dia que hi va anar Artur Mas, Tarragona, Reus, Barcelona i Manresa
■ JOSEP LOSADA / J.R. / JUANMA RAMOS / BARTOLOMÉ PLUMA / SUSSI G.

ment, demanar-ne l'alliberament, es dirigeix directament a jutges, fiscals i policies. L'acció *Silenci contra la repressió, per la llibertat, rebel·leu-vos contra la injustícia* reclama als membres d'aquests col·lectius “que no callin davant la injustícia”. Els membres d'aquest grup tarragoní, més o menys un centenar, es reuneixen cada dia entre les 9 del matí i les 2 del migdia, però l'acció principal té lloc entre

les 12 del migdia i 2/4 d'1, quan protesten en estricta silenci.

Un dels seus portaveus, el doctor en dret penal Lluís Pastrana, resumeix la seva acció amb una frase de Martin Luther King: “El que més em preocupa no és el crit dels violents, dels corruptes, dels deshonestos, dels sense ètica. El que més em preocupa és el silenci dels bons.” No és estrany aquest referent en un col·lectiu que beu direc-

tament de l'objecció de consciència, de la insubmissió i de la desobediència civil, més que directament de l'independentisme. El col·lectiu va iniciar la seva protesta l'11 de juny i la va aturar durant el mes d'agost per la inactivitat en aquell període dels jutjats. El 12 de setembre van reiniciar la protesta, fins avui.

Pastrana defensa que “la llei ha d'estar al servei de la política i el jutge del

des sempre que s'ajustin als criteris de legalitat i ètica professional i oposar-se a dur a terme totes aquelles que puguin vulnerar drets fonamentals o vagin contra la Constitució o les lleis, l'1 d'octubre no haurien actuat com van actuar.”

El col·lectiu Silenci, Rebel·leu-vos ja s'ha reunit amb l'anterior comissari dels Mossos d'Esquadra a Tarragona, dos cops amb el fiscal en cap de la demarcació i amb el jutge degà, per explicar-los el perquè de la seva acció. El president de l'Audiència de Tarragona, ara per ara, s'ha negat a rebre'ls. Tot i

Silenci, Rebel·leu-vos crítica el silenci de jutges i fiscals

que, com la resta de protestes diàries que hi ha a Catalunya tenen per objectiu la llibertat dels presos polítics i el retorn dels exiliats, Pastrana és clar en assegurar que “si els deixen anar de manera provisional, nosaltres seguirem, ja que volem el retorn de les llibertats i els drets que ens han pres; s'ha d'assumir la desobediència civil pacífica com una forma d'avançar”. “En tot cas, ens ho podríem plantejar si s'arxivien totes les causes, i quan dic totes, hi incloc, per exemple, la del Valtònyc”, puntualitza.

El col·lectiu ha convidat diferents polítics a la concentració, i hi anat l'expresident del Parlament Ernest Benach o el diputat de la CUP Carles Riera o l'exdiputat de la mateixa formació David Fernández. Fernández, a més, va coincidir amb Pepe Beúnza, el primer objector de consciència empresonat a l'Estat espanyol després d'haver passat per un consell de guerra per haver-se negat a complir el servei militar. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Marxa a Europa contra una condemna als presos polítics

■ L'independentisme planteja una marxa massiva cap a Europa en cas de condemna als líders empresonats ■ L'exconseller Vendrell llança la idea i Puigdemont, Junqueras i Torra la ratifiquen

Redacció
BARCELONA

L'independentisme es planteja fer una marxa massiva a Europa en cas que els líders polítics i civils empresonats siguin condemnats en la causa general contra el moviment que jutjarà el Tribunal Suprem. La idea la llançava en el programa *Preguntes freqüents* de TV3 Xavier Vendrell, ex-conseller republicà durant el tripartit i una de les persones que, des de segona fila, van participar en la presa de decisions per fer possible el referèndum de l'1 d'octubre, així com les accions posteriors del govern català i la majoria parlamentària. L'expresident Carles Puigdemont, des de l'exili, i l'exvicepresident Oriol Junqueras, des de la presó de Lledoners, es feien seva la proposta a través de Twitter. Ahir l'ACN confirmava que el president Quim Torra veuria amb bons ulls la mobilització sempre que es plantegi de manera unitària. La mateixa agència avançava que persones consultades entre els partits i les entitats sobiranistes assenyalaven que la marxa podria sortir de Barcelona i dirigir-se paral·lelament cap a diverses capitals europees. Amb

Capçalera de la gran manifestació celebrada a Brussel·les al desembre en suport del president i els consellers exiliats ■ ACN

Les frases

“La nostra mobilització ha de ser, també, europea, com suggereix Xavier Vendrell”
Carles Puigdemont
EXPRESIDENT DE LA GENERALITAT

“Toca mobilitzar-se a Europa. La defensa dels drets i les llibertats no té fronteres”
Oriol Junqueras
EXVICEPRESIDENT DE LA GENERALITAT

tot, les fonts consultades deixaven clar que era una idea inicial i que ni tan sols hi havia una proposta definida. Vendrell plantejava superar de molt la manifestació en suport del president i els consellers ex-

liats del 7 de desembre a Brussel·les: “Hem de fer alguna cosa que posi nerviós l'Estat. Tenim la capacitat de fer-ho molt més gran. Imagineu-vos milers de persones mobilitzades permanentment a Europa.” ■

ERC troba la Crida una “bona notícia”

El president del grup d'ERC al Parlament, Sergi Sabrià, va saludar ahir la fundació de la Crida i la va considerar “una bona notícia”, perquè enforteix tot l'independentisme, en el sentit que la veu com una reorganització de l'espai postconvergent, que uneix JxCat i el PDeCAT. Segons ell, si és “capaç d'organitzar la dreta i el centredreta”, si ERC se situa “força” al centreesquerra i la CUP es col·loca a l'esquerra, el moviment independentista serà “molt més fort”. “Cadascú,

que defensi el seu espai; no cal que ens trepitgem”, deia en un acte a Mollet. Sabrià va aprofitar per demanar una cosa “que ja no pot esperar més”: una estratègia unitària, que ara veu més a prop, i més tenint en l'horitzó el judici de l'1-O.

A Twitter, la cupaire Mireia Boya suggeria sobre la Crida que quan diuen “ni d'esquerra ni de dreta”, ja sap cap a on va. El diputat Josep Costa (JxCat) li replicava: “La transversalitat és sumar gent d'esquerra i de dreta, que és força diferent.”

Torrent aposta per “sumar forces” amb el País Valencià

Redacció
BARCELONA

El president del Parlament, Roger Torrent, va advocar ahir per “sumar forces” amb el País Valencià, després “d'anys de distanciament amb Catalunya”, en la clausura del congrés internacional sobre els 600 anys de la creació de la Generalitat valenciana a Alacant. “No només tenim un passat gloriós i comú sinó que segur molts projectes de futur comú també”, va reblar Torrent, que es va felicitar per la coincidència en la celebració de les conselles de Cultura del País Valencià, les Illes i Catalunya. “Ens uneix una mateixa llengua, tradicions culturals, reivindicacions compartides i una tradició política de rebuig de les imposicions, de defensa dels valors democràtics, darremament amenaçats”, va afegir Torrent, qui en el discurs davant autoritats i acadèmics va subratllar que la història “inspira per a solucions polítiques” a conflictes actuals, que cal defensar mitjançant el “diàleg”. El president del Parlament va recordar que els valencians sempre trobaran en Catalunya “una porta oberta al diàleg, a la cooperació i a la defensa irrenunciable de les llibertats i els valors democràtics”. Cs, per cert, va refusar participar-hi en entendre que era “una emboscada” a favor de l'independentisme. ■ REDACCIÓ

cafeteria
pizzeria
restaurant

Plaça de la Fàbrica, 2 local 9 -10 Premià de Dalt 08338 Barcelona T. 937 523 351 M. 673 443 952

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

MALEÏDA HEMEROTECA AVUI FA UN ANY 29 d'octubre del 2017

JOAN RUEDA

Bèlgica obre la porta a l'asil polític

El secretari d'estat d'Asil i Migració del govern belga, Theo Francken, obre la porta a una hipotètica concessió d'asil polític al president Carles Puigdemont, en el cas que prosperi la querrela per rebel·lió que la fiscalia està ultimant i que presentarà davant l'Audiència Nacional. Francken, membre del partit independentista flamenc Nova Aliança Flamenca, explica a la televisió VRT NWS que "els catalans que se sentin políticament amenaçats poden sol·licitar asil polític a Bèlgica". A la tarda, el primer ministre belga, Charles Michel, assegura que "l'asil no està en l'ordre del dia" i reitera la seva crida "al diàleg", com va fer després de condemnar la brutalitat policial de l'1-O. Quan reaparegui públicament, Puigdemont aclarirà que no té intenció de demanar asil polític a Bèlgica, sinó de presentar-se a la justícia, si és que es concreta una causa judicial contra ell, cosa que, avui fa un any, no existia.

Les declaracions arriben en diumenge, dos dies després que el Parlament hagi declarat la República Catalana i el govern espanyol l'hagi dissolt, hagi convocat eleccions el 21 de desembre i hagi destituït tot el govern de Puigdemont, i en plena especulació sobre què farà

l'executiu català dilluns, si acatarà o no el 155. En aquest sentit, aquest diumenge cap conseller es deixa veure ni avançar què farà dilluns, mentre que

la CUP dona el seu suport "ple i sense fissures" al govern legítim, però alhora demana menys "opacitat" en la creació de la República.

“Per la repressió de Madrid i les penes de presó previstes, la pregunta és si podrà [Carles Puigdemont] tenir un judici just”

Theo Francken
Secretari d'estat d'Asil i Migració del govern belga

“Suport ple i sense fissures al govern legítim, al qual també reclamem menys opacitat”

Núria Gibert
Portaveu del secretariat de la CUP

“La victòria del Girona contra un dels grans equips del món és tot un exemple i un referent per a moltes situacions”

Carles Puigdemont
President de la Generalitat

“Si el president i els consellers necessiten algunes hores o alguns dies per recollir els despatxos, no hi haurà cap problema”

Xavier García Albiol
President del PP a Catalunya

“Serà el 21-D quan la decisió representi el conjunt de la ciutadania catalana”

Miquel Iceta
Primer secretari del PSC

“El 21-D és l'oportunitat de les nostres vides per posar fi al nacionalisme”

Albert Rivera
Líder de Cs

“Cada cop que SCC convoca una manifestació, hi ha agredits. Tenim un problema”

Jaume Asens
Tinent d'alcalde de l'Aj. de Barcelona

Nova manifestació unionista i, de nou, més agressions provocades per ultres

Unes 300.000 persones, segons la Guàrdia Urbana, es manifesten pel centre de Barcelona convocades per Societat Civil Catalana, en defensa de la unitat d'Espanya, però, sobretot, per animar els votants no sobiranistes a acudir en massa a les urnes el 21 de desembre, en les eleccions convocades pel president del govern espanyol, Mariano Rajoy, per derrotar els grups independentistes. Com en

altres concentracions unionistes, diverses persones van resultar ferides pels atacs de grups aïllats. L'incident més greu es va produir a la plaça de Sant Jaume, on un grup amb estètica neonazi va atacar els Mossos i va intentar assaltar el Palau de la Generalitat. Abans, però, alguns d'aquests joves havien agredit membres de diverses minories ètniques pel centre de Barcelona. ■ FOTO: ELISABETH MAGRE

El Madrid cau a Girona

El Real Madrid cau derrotat al camp del Girona per 2 a 1. L'estadi mostra tant banderes espanyoles com estelades i no es produeix cap incident. El president de la Generalitat, Carles Puigdemont, no és a la llotja. Algunes fonts expliquen que ho fa, justament, per evitar problemes al Girona. ■ FOTO: LLUÍS SERRAT

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Bart Maddens

Catedràtic de ciències polítiques de la Universitat Catòlica de Lovaina, Flandes

Què cal fer a partir d'ara?

El 27 d'agost del 2007 va succeir una cosa molt notable al Parlament de Flandes. Un diputat separatista va presentar una proposta de decret sobre "l'organització a Flandes d'un referèndum sobre la independència de Flandes". La proposta era clarament inconstitucional, ja que la Constitució belga no preveu la possibilitat de fer tal referèndum. No obstant això, la presidenta del Parlament, Marleen Vanderpoorten, va decidir admetre a tràmit la proposta. Vanderpoorten detesta el separatisme. Però també és una demòcrata convençuda. Això explica la seva convicció que el Parlament electe, que emana del poble sobirà, ha de poder parlar de qualsevol tema.

Si això hagués passat a Espanya, Marleen Vanderpoorten estaria avui a la presó. Estaria complint una sentència de presó d'almenys quinze anys per "rebel·lió". Afortunadament, Bèlgica és una democràcia i la senyora Vanderpoorten és una dona lliure. Ella mai no ha estat perseguida per la justícia per aquest fet. Això seria impensable, ja que Vanderpoorten, com a membre del Parlament, gaudeix de total immunitat per tot el que fa en l'exercici del seu mandat, com en qualsevol democràcia normal. L'admissió a tràmit amb prou feines va ser esmentada en la premsa belga. Era la cosa més normal del món que el Parlament de Flandes pogués deliberar i votar sobre la proposta, malgrat que era inconstitucional.

Potser aquesta anècdota fa més comprensible per als lectors espanyols per què Flandes avui està tan indignada per l'empresonament de Carme Forcadell en particular. De fet, no hi ha diferència entre el seu "delicte" i el que va fer l'expresidenta parlamentària flamenca Marleen Vanderpoorten. Això també explica per què el president actual, Jan Peumans, està tan enfadat per la repressió contra la seva excol·lega a Catalunya. Cap demòcrata no pot acceptar una cosa així. L'impacte a Flandes és encara més gran, perquè sempre vam tenir la idea que Espanya, com a membre que és de la Unió Europea, era una democràcia normal. Però avui, lamentablement, queda clar que Espanya s'aboca ràpidament cap a un sistema autoritari. Jan Peumans tenia raó quan va dir que no hi ha lloc per a un país com aquest a la Unió Europea.

Celebació posterior a la declaració d'independència al Parlament, el 27 d'octubre del 2017 ■ ANDREU PUIG

Aquesta repressió del règim espanyol porta a una creixent desesperació dels independentistes. Ho vaig poder comprovar quan vaig estar a Barcelona per a la commemoració del referèndum. El poder de mobilització i la voluntat d'acció del moviment independentista segueixen sent impressionants. Però també hi ha una desesperació creixent. Per enorme que sigui la massa que poden arribar a tenir els independentistes, per més inventiva que despleguin en les seves nombroses accions, xoquen cada vegada més contra un mur de formigó: un règim polític que fa cas omís de les regles democràtiques més fonamentals.

Què hem de fer? Aquesta va ser la pregunta que em van fer una vegada i una altra el mes pas-

Avui, lamentablement, queda clar que Espanya s'aboca ràpidament cap a un sistema autoritari

sat a Barcelona. La resposta no és òbvia. És clar que els mitjans d'acció pacífics clàssics han arribat al seu límit en termes d'eficiència. Malauradament, hi ha un efecte d'habitació. La manifestació de l'1 d'octubre a Barcelona, amb 180.000 participants, va ser una de les més impressionants que he viscut en els últims anys.

Però els unionistes la van desacreditar perquè hi havia "només" 180.000 manifestants... Hi ha un risc que les manifestacions, per massives que siguin, es tornin purament rituals. Tenen un valor mediàtic decreixent, també per als mitjans internacionals. Per això són inofensives per al règim.

Al meu parer, aquesta ritualització de la lluita per la independència només es pot contrarestar intensificant encara més el conflicte. Però l'ús de la violència s'ha d'evitar a qualsevol preu. Precisament pel seu pacifisme, la lluita catalana per la llibertat gaudeix de tant crèdit a l'estranger. Com més audaç és la violència del règim, més gran és l'admiració per la continuada no-violència del poble català. És essencial que això es mantingui així.

Quins mitjans té el moviment? [...] Ja en veig un: organitzar una marxa a Madrid

Però ¿com es pot intensificar el conflicte sense caure en el parany de la violència? Per començar, em sembla obvi que cal aturar qualsevol forma de diàleg entre les autoritats catalanes i l'Estat espanyol. És una forma d'autostima elemental que el govern català trenqui qualsevol relació amb un règim repressiu que em-

presona els seus polítics i els utilitza com a ostatges. En aquestes circumstàncies, s'ha d'evitar absolutament la normalitat institucional, fins i tot l'aparença de normalitat.

El que passa és que el moviment de base té poc control sobre això. Quins mitjans té el moviment per intensificar la lluita, d'una manera pacífica? Ja en veig un: organitzar una marxa a Madrid. Si el moviment va poder aconseguir fàcilment 40.000 manifestants catalans a Brussel·les (a 1.400 quilòmetres de distància), hauria de ser bufar i fer ampolles obtenir-ne almenys 100.000 a Madrid (a 600 quilòmetres de distància).

He pogut comprovar a Barcelona que molts independentistes no s'entusiasmen amb aquesta idea. No obstant això, és normal arreu del món que els ciutadans vagin a la capital per formular demandes polítiques. Per descomptat, soc conscient que la majoria dels catalans consideren que la seva capital és Barcelona. Però, des d'una perspectiva espanyola, és Madrid. Llavors, prenguem el règim al peu de la lletra i enfrontem-lo amb les seves conseqüències. Si es considera Espanya un país indivisible, amb Madrid com a capital, llavors és normal que els catalans vagin a manifestar-se a Madrid.

Als anys seixanta, les marxess massives a Brussel·les van crear un important impuls polític per al

moviment flamenc. En aquells moments, els flamencs ja formaven una minoria a Brussel·les. La major part dels residents de Brussel·les parlaven francès i eren molt hostils envers la lluita flamenca. Per tant, va exigir un cert coratge per part dels flamencs anar a Brussel·les. I, efectivament, hi va haver contramanifestacions agressives.

No dubto que l'hostilitat que mostrarien els madrilenys seria d'un calibre completament diferent. Per això, es requeriria una organització sòlida per garantir la seguretat dels catalans. Precisament aquesta agressivitat i intolerància dels madrilenys demostrarien que el concepte d'una pàtria espanyola, amb Madrid com a capital i Catalunya com a part integrant, és una mentida. I això, davant la premsa mundial. Perquè les marxess a la capital són sempre esdeveniments molt mediàtics. Considerem, per exemple, la marxa dels zapatistes de Chiapas cap a Ciutat de Mèxic, el 1997. Per tant, el règim espanyol té moltes raons per témer una marxa catalana a Madrid. Un argument millor per organitzar-la és difícil d'imaginar.

Una recomanació final és que la declaració d'independència del 27 d'octubre de l'any passat s'ha de prendre seriosament. És veritat que, a causa de l'amenaça de violència per part de l'ocupant espanyol, la independència no s'ha posat en pràctica. Però això no resta valor al fet que el Parlament català, com a emanació del poble sobirà, ha declarat legalment la República Catalana.

Des de fa algun temps, es planeja establir institucions republicanes formals a Brussel·les: el Consell de la República i un govern encapçalat pel president Puigdemont. Els nacionalistes flamencs hi proporcionaran de bon grat tot el suport logístic possible. No obstant això, els polítics catalans han trigat massa temps a donar una forma concreta a aquestes institucions republicanes i a reconèixer la seva autoritat política legítima.

Esperem que el Consell per la República, que serà presentat demà pel president Torra, sigui més que simbòlic i tingui poder polític real.

Malgrat tot, passi el que passi, la declaració d'independència és un fet històric. I m'agradaria felicitar els catalans pel primer aniversari de la seva nova República!